

Fra: jordet.nina@gmail.com[jordet.nina@gmail.com]
Sendt: 24.05.2024 23:24:31
Til: Post Innlandetfylke[post@innlandetfylke.no]
Tittel: Høring skole og tilbudsstruktur

Denne eposten er sendt fra en person utenfor organisasjonen. Ikke klikk på lenker eller åpne vedlegg før du er sikker på hvem avsender er og at innholdet er trygt.

Jeg ønsker å dele mine tanker rundt forslaget om nedleggelse av musikklinja ved NØVGS.
Vedlagt ligger mitt leserinnlegg.

Hilsen Nina Jordet, Tynset.

Hysj! Kan du høre, Fylkeskommunedirektør?

Jeg gikk aldri på musikklinja, og det er nok trolig det jeg kommer til å angre mest på resten av livet. Ikke fordi jeg ikke trivdes på den linja jeg valgte, men fordi jeg ikke fulgte drømmen min, og heller ikke fant plassen min helt noen gang etterpå. Jeg skulle nok ønske at noen hadde pusha meg mer i den retningen, og som så at det var her jeg senket skuldrene og klarte å puste. Med musikken. Jeg drømte om Tonheim også, men da var jeg så langt inni utdanningsløpet at det valgte jeg også bort. Om jeg angrer på det også? Absolutt!

Hver gang noe skulle settes opp i det lokale kulturhuset stilte jeg ivrig opp. Her følte jeg tilhørighet, hadde lave skuldre, og følelsen av å skape noe sammen med andre var helt magisk.

I prosjekter som allerede var planlagt og "bemannet" stod jeg likevel og skrapte på døra og tilbød meg både å kore, hjelpe til i kulissene osv. Alt for å være en del av dette fine fellesskapet.

Concerten Ensemblet ble min ungdomstids store ALT. Først som danser, så som korist, og etter hvert som solist. For en drøm. Det ble, kanskje litt klisjè, men som min andre familie. Her passet jeg inn, her kunne jeg ventilere, her var jeg meg.

Jeg opplevde, som mange andre, mobbing og utestenging i oppveksten, noe som lager store sår, som aldri helt gror. Selvbildet og selvtiliten min bærer preg av det den dag i dag, og vil nok gjøre det resten av livet. Men jeg tør å påstå at musikken, kulturlivet, og alle dem man møter i disse settingene er rett og slett en livbøye.

Her finner man aksept, gode verdier, mangfold og inkludering.

Ingen andre steder enn på scena står jeg med hodet hevet og er tryggere på meg sjøl. Hvorfor? -Fordi bak ryggen min står det mennesker som heier på meg, vil meg godt, og tror på meg!

DET er fellesskap, DET er musikkens kjærlighetspråk, og DET er livreddende.

Jeg har sunget i utallige anledninger opp gjennom. Konserter, bryllup, begravelser, bursdager, festivaler, store scener, små scener. I folks lykkeligste stunder, og i stunder hvor man tar farvel med sine nære og kjære.

Musikk er terapi, og vi bruker det til de aller fleste anledninger og sinnsstemninger. Når sist hørte du en sang og ble dratt tilbake i tid, til et bestemt sted, et bestemt øyeblikk. Du kan fortsatt kjenne lukten, følelsen du hadde, og et tydelig bilde av den eller de som var der. Akkurat da. Musikk skaper minner. Derfor er det så viktig i jobben med demente også. For innerst inni minnebanken ligger minner knyttet til musikk. Minner som gir dem følelsen av noe trygt og kjent.

I barnehagen jeg jobbet i mange år så jeg også hva musikk gjorde med barna. Især de barna som kunne ha litt utfordringer og som falt litt utafor. De flerspråkelige, de med adferdsutfordringer, språkvansker, og de stille barna.

I musikksamlinger opplevde jeg at disse blomstret. Her var det ingen som stilte krav til dem. Dem sang i fellesskap. Dem følte kanskje denne lille stunden hver dag at de stilte likt med de andre, og kjente ikke på følelsen av å skille seg ut.

Det er forsket på at musikk senker stresshormonet kortisol ned, og at kjærlighetshormonet oksytocin øker.

Da jeg så hvor viktig dette var, og den gode effekten av det, tok jeg initiativet til å bli en «Syngende Barnehage», et prosjekt gjennom «Krafttak for sang». Siden har dette blitt en brobygger, og skapt et godt grunnlag for trivsel og tilhørighet blant de små.

Våren 2022 fikk jeg påvist kreft, og selv om operasjonen gikk bra og prognosene var på min side måtte jeg likevel gjennom en lang og etterhvert beintøff cellegiftbehandling.

Til min store lettelse fikk jeg være med på Concerten Ensembles 20 årsjubileum, og tør med hånda på hjertet å si at dette var min redning fra å falle i grus. Igjen var heiaropene der, varme, inkludering, gode venner og et fellesskap i hvert fall ikke jeg finner noen andre steder.

Med påfølgende julekonserter med Tusen Julelys gjengen ser jeg ikke tilbake på denne perioden i livet som vond og mørk, men fin. Så stor effekt hadde musikken på det jeg stod i. Og jeg kom meg gjennom, og er nå friskmeldt.

I dag jobber jeg meg tilbake til mitt gamle jeg, og i tillegg til jobb har jeg musikken som min evige og trofaste følgesvenn, og nye prosjekter som venter.

Så hva ville jeg med dette innlegget tenker du kanskje. Det har jeg et veldig enkelt svar på; Musikken, dansen, teateret, altså kulturlivet vårt, er så viktig og jeg tør å si i mange tilfeller også livreddende.

I en verden hvor snart alt skal være praktisk og lettvint, og alle skal passe inn i et format, en boks, så er det her rom for alle, på tross av kjønn, etnisitet, bakgrunn og legning.

Å fjerne ei linje som er grobunn for engasjement, kreativitet og gode verdier i ei tid hvor vi roper om mer hjelp rundt psykisk helse, vil være å gå i totalt feil retning!

Det å føle tilhørighet, aksept og inkludering er uten tvil helsefremmende, det kan jeg skrive under på.

Så hvem er du, Tron Bamrud, til å sette kniven på strupen til musikklinja vår nok en gang? Denne gangen står det ikke engang om lave søkertall, men det som anses som viktig og uviktig kompetanse for vår region. Jeg kjenner mange som har gjort dette til sitt levebrød, og som aktører oppi her skaper gode og store ringvirkninger for lokalsamfunnet vårt.

Jeg har akkurat vært så heldig å få være med i oppsetningen «9 to 5», et samarbeid mellom Concerten Ensemblet og Teater i Fjellregionen, og fått bli kjent med så mange flotte, kreative og dedikerte ungdommer, hvor flere av dem går musikklinja.

Disse må nå stå i en helt meningsløs kamp for å få beholde tilbudet sitt. Men selv om fortvilelsen er stor ser jeg likevel en kamplyst og glød for det dem brenner for, og et engasjement man skal lete lenge etter.

Jeg har selv en ungdom i hus, som er bestemt på å søke musikklinja når den tiden kommer, så denne kampen skal vi ta. For han, og for alle de andre!

NEI!! Til nedlegging av musikklinja ved NØVGS!